

DEIN
STOURMAN

RIEK TER BRAAKE

Vikkie van de Wasvrouw

G.F. CALLENBACH, N.V. NIJKERK

VIKKIE VAN DE WASVROUW

DOOR
RIEK TER BRAAKE

TWEEDE DRUK

TEKENINGEN VAN REIN STUURMAN

G. F. CALLENBACH N.V. — UITGEVER — NIJKERK

1. WAARIN WE KENNIS MAKEN MET VIKKIE

Vikkie Martin zat op het blauw stenen drempeltje voor den winkel. Een èchte winkel was het eigenlijk niet, want op het raam stond met grote letters: „Was-glans-en-strijk-inrichting”.

Vikkie's moeder waste en streek voor andere mensen. Haar handen zaten vol vouwtjes en rimpeltjes. Dat kwam door het vele wassen wat ze deed en ze roken ook altijd naar zeep of zoiets. Niets lekker vond Vikkie dat! In het voorste vertrek streek moeder alles wat ze in het hokje er achter gewassen had. 's Winters was dat wel prettig, maar zomers was het er zó heet, dat Vikkie na schooltijd gauw weer de straat op ging.

Soms moest ze strijkgoed voor moeder wegbrengen naar klanten, die dichtbij woonden en moeder was erg blij als ze geld voor het strijkgoed meebracht, want dat gebeurde niet altijd.

Moeder zuchtte vaak: „Alles zou veel beter gaan, als de mensen maar op tijd betaalden.” Want o, Vikkie kreeg zo vaak de boodschap mee: „Zeg maar tegen je moeder, dat ik de volgende week wel betalen zal, hoor!” en de volgende week . . . dan hoorde ze weer precies hetzelfde.

Vikkie zuchtte er soms ook van. Dat leerde ze van moeder.

Maar nu was er geen strijkgoed weg te brengen. Nu zat ze op het stenen drempeltje en peinsde er over, hoe het wel in „Zonnehoeck” zou zijn.

Want Vikkie moest naar buiten, naar Zonnehoeck. Niet omdat ze erg ziek was, zó, dat ze in bed moest liggen, maar omdat ze een ziek armpje had.

Er was opeens een rare plek op haar arm gekomen, die veel pijn deed. Moeder was op een morgen met haar naar den dokter gestapt en die had haar arm bekeken en gezegd: „Hm. . . dat is niet zo mooi!”

Hij had haar zelf gegeven en een verband om den arm gedaan, maar het werd niet beter. Vikkie had geen trek meer in eten en werd toen natuurlijk zo mager als een hontje.

„Uw dochtertje moet eens naar buiten, juffrouw Martin,” had de dokter gezegd, nadat hij Vikkie nog eens goed door zijn mooien gouden bril had aangekeken. „Ik zal wel zorgen, dat het in orde komt. U krijgt wel bericht.”

En werkelijk, na een hele poos was er een brief voor moeder gekomen en in dien brief stond, dat Vikkie naar buiten mocht, zes hele weken!!

Wat was ze blij geweest, toen ze dat hoorde!

En nu zou ze overmorgen al gaan.

Toen ze op school vertelde, dat ze naar Zonnehoeck zou gaan, had Jansje de Bruin ineens geroepen: „O, zeg, leuk, daar ben ik ook geweest! 't Is er wát fijn, hoor!” en

ze had Vikkie allerlei over Zonnehoek verteld, zulke leuke dingen!

De broertjes van Vikkie waren wel een beetje jaloers en ze plaagden haar vaak en zeiden, dat ze in Zonnehoek vast verschrikkelijk veel zou moeten eten. Maar toen Vikkie aan Jansje vroeg of dat waar was, had Jansje „nee” geschud en gezegd, dat het heus zo erg niet was.

Maar... nu had haar broertje Piet verteld, dat je in Zonnehoek iederen dag in zee moest en dat je dan, om te wennen, den eersten keer helemaal ondergedompeld werd. Hij had het van een jongen gehoord, die ook in Zonnehoek was geweest. Daar was Vikkie van geschrokken! Maar even later had ze gedacht: Weet je wat, ik ga het weer aan Jansje vragen.

Maar toen ze op school kwam was Jansje er niet en ze zou pas over een paar dagen terugkomen.

O, nu vond Vikkie het heel niet prettig meer om weg te gaan. Ze kon wel aan moeder gaan vragen wat die er van dacht, maar als moeder nu eens zei, dat het best waar kon zijn... nee, dat deed ze maar niet.

Daarover zat Vikkie nu te peinzen.

't Was eigenlijk wel een beetje koud om zo stil buiten te zitten, want het was al herfst, maar Vikkie voelde geen kou en moeder had het zó druk gehad, dat ze alleen aan haar werk had gedacht. Ze had een boel in te halen, want ze was zó vaak met haar dochtertje uit geweest.

Maar nu begon ze toch aardig op te schieten en dacht ze er opeens aan, dat Vikkie overmorgen weg zou gaan.

Waar zat het kind eigenlijk?

Ze zette haar strijkijzer neer en liep naar de deur.

Daar zat ze warempel op haar ge'iefkoosde plaatsje en dat met dien kouden wind.

„Wil je wel eens gauw binnenkomen, Vikkie!” riep ze.

Vikkie stond op. Er gleed juist een glimlach over het ernstige gezichtje, want ze had net bedacht, dat als het waar was van die zeebaden in Zonnehoek, nou, dan zou zij er toch zeker geen last van hebben, want het was

bijna winter en 's winters hoefde je natuurlijk niet in zee.

Hè, gelukkig! Nu kon ze weer echt helemaal blij zijn!

2. WAAR ZE KWAM

Den volgenden dag had Vikkie het druk. Alle meesters en juffrouwen op school, die ze kende, ging ze goedendag zeggen.

„Zo kindje, ga je van school af?” vroeg er een.

„Nee meester, ik ga morgen voor zes weken naar Zonnehoek,” zei Vikkie een beetje verlegen.

Na schooltijd ging ze alle burens langs, de groentevrouw, den bakker, ieder die ze maar even kende, ging ze een hand geven tot afscheid.

Jansje de Bruin was door haar moeder weggebracht, maar Vikkie's moeder had geen tijd en geen geld om dit te doen.

Een van de dames, bij wie moeder met Vikkie geweest was, had aangeboden haar naar Zonnehoek te brengen en juffrouw Martin had dit dankbaar aangenomen.

Vikkie zat nu op een stoel bij moeders strijkplank en keek toe hoe allerlei kledingstukken, geknoeid en gerimpeld, keurig gladgestreken onder moeders strijkijzer vandaan kwamen.

Ze vond het altijd weer een aardig gezicht, dat strijken. Ze wou eigenlijk zo graag wat met moeder praten, maar moeder was zo stil. Moeder zei wel nooit veel, maar zo stil als nu, nee dat was ze niet altijd. Ze wou eigenlijk zo graag weten of moeder het naar vond, dat ze zo lang wegging, maar ze dorst het niet te vragen, zulke dingen kòn je toch niet vragen, vond ze. Nu zeker niet, nu moeder zo verdrietig keek.

Och, Vikkie begreep niet, dat moeder zo héél graag haar dochtertje zelf naar Zonnehoek had gebracht en dat ze een beetje verdrietig was, dat dit ècht niet kon.

Ze zou zo graag willen zien, waar het kind kwam, maar

ze kòn niet weg! Misschien was er later nog eens gelegenheid om te gaan.

Vikkie vond het toch wel een beetje raar om van moeder en de broertjes, Piet en Wim, afscheid te nemen en zo maar met een vreemde dame mee te gaan.

De dame, juffrouw Poorten heette ze, was heel vriendelijk en vertelde aan moeder, dat ze met den trein zouden gaan en dan nog een klein eindje moesten lopen.

't Was allemaal even vreemd voor Vikkie, want ze had nog maar een héél enkel keertje in den trein gezeten.

Van andere kinderen, die ook naar buiten waren geweest, had ze gehoord, dat ze met een grote autobus gingen, allemaal kinderen bij elkaar. Dat was natuurlijk ook wel fijn, maar met een trein reizen was toch nog veel echter, vond ze. Juffrouw Poorten vertelde, dat in Zonnehoek niet alleen kinderen waren. Och, dat kon haar niet schelen. Jansje had al verteld, dat er grote mensen ook waren. Weet je wát fijn was? Ze kreeg een groot stuk chocolade van juffrouw Poorten, dat ze helemaal alleen op mocht eten.

Ze waren er voor ze er aan dacht. Samen wandelden ze door het stille plaatsje en stonden toen voor het grote, grijze gebouw.

Vikkie wist precies hoe Zonnehoek er uitzag. Ze wist, dat het vlak aan zee lag en dat je met een trap zo op het strand kon komen. Vikkie dacht werkelijk dat ze alles van Zonnehoek wist, maar dat was toch niet zo.

Juffrouw Poorten belde.

De deur werd opengedaan door een knecht met een roze jasje aan, die Vikkie en haar geleidster in een klein kamertje liet.

Even daarna verscheen de man met het roze jasje weer en zei: „Wilt u maar meegaan?”

Ze gingen een trap op en nog een trap en werden toen in een grote, mooie kamer gelaten, waar een statige dame aan een lessenaar zat te schrijven. Juffrouw Poorten

scheen de dame te kennen, want ze begon een gesprek en noemde haar „Directrice”.

Vikkie keek onderwijl de kamer eens rond.

Nee, in zo'n mooie kamer was ze nog nooit geweest. Het ene was nog mooier dan het andere. Schilderijen, kasten, stoelen, alles was even fijn! Dát had Jansje niet verteld.

Ze was zó verdiept in alles wat ze zag, dat ze schrok toen ze de directrice hoorde zeggen:

„En hoe heet jij wel, meisje?”

„Vikkie . . . j . . . juffrouw,” zei het kind.

„Eigenlijk heet ze Victoire, hè? Victoire Martin,” hielp juffrouw Poorten haar.

„Wat een mooie naam! Je vader was zeker van Franse afkomst, hè?”

Ja, dát wist Vikkie niet. Ze had haar vader nooit gekend. Vader was gestorven, toen ze twee jaar was.

„'k Weet niet . . . ” zei ze bedeesd.

„Het zal wel,” zei de directrice en begon van allerlei over haar aan juffrouw Poorten te vragen, zodat Vikkie weer rustig kon rondkijken.

Opeens hield de directrice op en belde en toen even later een zuster verscheem, zei ze:

„Nou Victoire, ga maar met zuster Ans mee. 'k Hoop, dat je het hier prettig zult vinden.”

Vikkie stond op, gaf juffrouw Poorten een hand tot afscheid en ging met de zuster de kamer uit.

Daar liep ze nu in Zonnehoek, gearmd met zuster Ans, want deze had dadelijk toen de deur dicht was, gezegd:

„Geef me maar een arm . . . hoe heet je ook?”

„Vikkie,” zei het meisje en stak haar gezonde armpje door dien van zuster. Nou, Jansje had niet te veel van zuster Ans gezegd. Wat had ze een aardig gezicht!

Zuster Ans liep met Vikkie de trap weer af en bracht haar naar buiten, waar in een stuk duin, vlak bij het huis, een troepje kinderen aan het spelen was, en zei:

„Zie zo, kinderen, hier is het nieuwelingsetje, Vikkie heet

ze. Ga maar naar dat meisje in het rooie jurkje, Vikkie, dan kunnen jullie samen spelen."

Even onwennig keken de kinderen elkaar aan, maar dat duurde niet lang. Klaartje Beuker zag er leuk uit, vond Vikkie. Ze had aardige bruine ogen en twee korte vlechtjes, die koddig achteruitstaken.

Na een poosje waren ze druk aan het spelen, elk met een schep gewapend. Vikkie kon wel niet zo vlug schepen als Klaartje, maar deed toch duchtig haar best.

Ze waren zó druk in de weer, dat ze bijna niet hoorden, dat ze binnen moesten komen voor het eten.

Wat was die eerste dag vlug om, en wat had ze een boel beleefd!

Jansje had haar verteld wat er allemaal op een dag in Zonnehoek gebeurde, maar er waren tòch nog dingen, die Jansje stellig vergeten had te vertellen, dacht ze.

Vikkie had gehoord van den rusttijd 's middags, als je allemaal in bed moest liggen en je ogen heel niet open mocht doen, en van het versje, dat de kinderen 's avonds zongen voor ze gingen slapen, maar van dat andere. . . . , nee, dáár had Jansje niets van verteld.

Toen Vikkie den eersten middag haar bordje eten had gekregen ('t zag er fijn uit, zó, dat zelfs Vikkie een beetje trek kreeg) wou ze dadelijk beginnen, maar zuster Ans zei:

„Nee, wacht eens even, kindje, allemaal tegelijk en eerst bidden."

Eerst bidden? Wat was dát? Dat deden ze thuis nooit, maar wachten moest ze natuurlijk.

Toen ze allemaal een bordje eten hadden, vouwden de kinderen hun handjes en sloten hun oogjes.

„Heere, zegen deze spijs, Amen," zeiden ze allemaal tegelijk en later toen hun eten op was, deden ze weer hetzelfde en zeiden:

„Heere, dank U voor deze spijs, Amen."

Dáár keek Vikkie raar van op.

Later vroeg ze er Klaartje naar, maar Klaartje was zó

verbaasd, dat ze haast niets kon terugzeggen.

„Bidden jullie thuis dan niet?” vroeg ze.

„Wij -- nee, nooit, ècht niet hoor!” zei Vikkie, toen ze Klaartjes ongelovig gezichtje zag.

Klaartje zei niets meer, maar holde naar zuster Ans:

„Zuster, zuster, Vikkie bidt nooit thuis!” riep ze.

„Dat is heel jammer, Klaartje, dan moeten wij maar proberen het Vikkie te leren,” zei zuster Ans vriendelijk.

3. HET ZEEBAD

Vikkie's bedje stond naast dat van Klaartje, wat ze echt leuk vond.

Als je nu 's morgens vroeg wakker was, kon je fijn met elkaar praten, zachtjes natuurlijk.

Bidden voor en na het eten deed Vikkie nu ook iederen dag.

Zuster Ans had verteld van den Heere God, Die alles gemaakt heeft, de mensen en de bomen en de dieren en dat Hij ook voor ons zorgt en ons alles geeft wat wij nodig hebben.

„We moeten voor alles den Heere God danken,” had zuster gezegd.

Voor het lekkere eten, wat ze hier in Zonnehoek kreeg, ja daarvoor wou ze wel danken, maar voor de boterhammen met spekvet er op, die ze thuis soms kreeg, en waar ze niet van kon houden, moest ze dáár God ook voor danken?

„Ja, daarvoor ook, Vikkie,” zei zuster Ans.

Maar dat was toch wel erg moeilijk....

Op een morgen kwam zuster Ans de zaal op en zei:

„Vikkie, ga eens met me mee, kindje. Je moet bij den dokter komen.”

Bij den dokter? Was hier dan een dokter? Daar begreep ze niets van, maar ze liep natuurlijk zoet met zuster Ans mee.

Zuster bracht haar naar het kamertje, waar ze met juf-frouw Poorten had zitten wachten, deed de deur voor haar open en.... ging toen weg....

Hè, waarom.... maar ze had geen tijd om verder te denken, want de directrice, die ook in de kamer was, nam haar bij de hand, trok voorzichtig haar jurkje uit en liet haar armpje aan den dokter zien.

Dokter bekeek de zieke plek, zei zacht iets tegen de directrice en toen hardop tegen Vikkie:

„En nu zullen we eens zien, hoe zwaar jij bent. Stap maar eens op.”

Vikkie moest op een raar ding stappen, een soort platform, waaraan een grote wijzerplaat was vastgemaakt met een groten, dikken wijzer er op.

Toen ze op het ding stond ging de wijzer een heel eind omhoog en toen ze er weer afstapte, ging hij weer naar omlaag. 't Ging allemaal erg vlug, maar dokter had het toch gezien.

„Da's niet veel, hoor. Dat moet meer worden. Zul je veel eten, kindje?” vroeg hij Vikkie.

„Ja.... dokter,” zei Vikkie zachtjes.

En toen.... toen kwam het vreselijke....

„Directrice,” zei dokter, „dit kindje moet zeebaden hebben....”

Vikkie schrok. Zeebaden.... dus toch....

„Goed, dokter,” zei directrice, hielp Vikkie haar jurkje weer aantrekken en zei:

„Zo Victoire, nu kun je weer gaan, je weet den weg wel, hè?”

Het huilen stond Vikkie nader dan het lachen, toen ze weer in de gang liep. Moest ze nu toch zeebaden hebben? Och, ze had het zeker verkeerd begrepen. Hoe kon dat, nu zeebaden, nu het al zo koud was?

Ze liep langzaam de trap op naar de kinderzaal, waar Klaartje haar juichend tegemoet sprong: „Zeg Vikkie, mijn moeder komt morgen, fijn hè?” en Klaartje begon zó ópgewekt over alles te praten, dat Vikkie zelfs de „zeebaden” vergat.

„Komt je moeder morgen?” vroeg ze. „Moet je moeder dan niet werken?”

„Werken....” zei Klaartje. „eten koken en zo bedoel je?”

„Nee.... echt werken, voor andere mensen natuurlijk.”

„Nee,” zei Klaartje. „Mijn moeder werkt niet voor andere mensen. Jouw moeder dan wel?”

„Ja,” zei Vikkie en vertelde toen, dat moeder altijd waste en streek voor de mensen.

Daar keek Klaartje van op.

„Heb je dan geen vader, die voor jullie werkt?” vroeg ze.

Nee, dien had Vikkie niet.

„Komt je moeder jou dan nooit opzoeken?” vroeg Klaartje weer.

„Nee, vast niet,” dacht Vikkie. Moeder had toch geen tijd en ook geen geld om naar Zonnehoek te komen.

Klaartje werd er stil van. Dat was toch wel erg, vond ze, als je moeder nooit tijd had om je op te zoeken....

Dat Klaartje den volgenden morgen vroeg wakker was, dat sprak vanzelf en Vikkie was toen natuurlijk ook vroeg wakker.

Samen lagen ze gezellig te babbelen, zó zachtjes, dat zuster Ans er niets van hoorde en die sliep nogal in een kamer er vlak bij, waarvan de deur open stond.

Om een uur of tien zou Klaartjes moeder komen, maar voordat het tien uur was, kwam zuster Ans naar Vikkie toe en zei:

„Zo, nu gaan wij beidjes fijn samen naar beneden.”

Vikkie begreep er niets van, maar 't zou wel leuk zijn, dacht ze.

Maar toen ze beneden kwamen, zei zuster Ans:

„En nu gaat ze fijn in het zeewater, hè?”

„Nee, o, nee....!” riep Vikkie opeens en bleef staan.

„Wát nee....” zei zuster. „Wie zou er nu niet een fijn bad in zeewater willen hebben,” en er hielp niets aan, ze moest mee naar de badkamer.

Daar zag Vikkie een grote kuip vol groenachtig water klaar staan. O, ze dorst niet in dat water! en toen zuster Ans haar klaarmaakte om in het bad te stappen, schreeuwde ze ineens: „O, nee, ik wil niet.... ik wil niet!”

„Wat is dat nou,” zei zuster Ans. „Kom nou Vikkie, niet zo kinderachtig zijn!”

Maar Vikkie hield zich overal aan vast en schreeuwde nog harder:

„Ik wil niet.... ik wil niet....!”

Ze schreeuwde zó hard, dat een andere zuster om den hoek van de deur kwam kijken en vroeg:

„Hebt u soms hulp nodig, zuster?”

„Nee, dank u wel,” zei zuster Ans, „’t zal wel gaan,” waarop de ander verdween.

Maar toch, zuster Ans wist niet wat te doen. Zoiets was ze van Vikkie heel niet gewend.

Tòch moest ze in het bad vandaag, want de badman had er werk genoeg aan gehad om de hele kuip met zeewater te vullen. Ze besloot eerst eens met het kind te praten.

„Kom nou eens hier, Vikkie, ja, kom maar eens op mijn schoot zitten en vertel me nou eens, wáárom je nou zo raar doet.”

Vikkie’s lichaampje schokte nog van het huilen. Zuster legde haar hoofdje tegen zich aan en zei: „Vertel nou eens.”

En eindelijk kwam het er uit: „Ze.... hebben.... mij.. verteld.... dat.... ik.... helemaal.... on..der..ge..dom..peld.... zou.... worden.”

„Wie heeft je dat verteld?” vroeg zuster Ans.

„Mijn.... broertje....,” snikte Vikkie.

„Is je broertje dan al eens in Zonnehoek geweest?” vroeg zuster.

„Nee.... een vriendje....”

„O,” zei zuster Ans. „Maar ’t is *niet* waar, Vikkie. Kijk mij eens aan. Heeft zuster Ans je wel eens voorgejokt?”

„Nee....” snikte Vikkie.

„Nou dan, luister eens goed. Jij gaat in het bad en jij

wordt *niet*, hoor je wel, *niet* eerst ondergedompeld. Ge-
loof je dat?"

„Ja... zuster,” zei Vikkie.

„Nou, kom dan maar. Je zult eens zien hoe prettig het
is.”

En werkelijk, toen Vikkie eenmaal in het bad zat, vond
ze het heel niet akelig en toen ze er na een poosje weer
uit moest stappen, was ze het zó fijn gaan vinden, dat ze
bijna aan zuster Ans gevraagd had, om alstublieft nog
een poosje er in te mogen blijven, maar dat kon ze nu
toch niet vragen, vond ze.

Toen Vikkie weer boven was, liep Klaartje meteen op
haar toe en nam haar mee naar haar moeder.

„Zo, ben jij nu Vikkie,” zei juffrouw Beuker. „Wat heb
ik gehoord, woon je in de R...straat?”

„Ja, juffrouw,” zei Vikkie.

„Dan wonen we niet zo heel ver van elkaar. Wil ik eens
naar je moeder gaan en vertellen, hoe je het hier maakt?
Zou je dat prettig vinden?”

„O ja, juffrouw,” zei Vikkie.

„Afgesproken, als ik nu den volgenden keer hier kom, zal ik je allerlei over huis vertellen, hoor,” zei juffrouw Beuker vriendelijk.

4. DE ZAK MET TOFFEES

Vikkie vond het echt prettig in Zonnehoek, maar dat moeder nooit kwam. . . . De andere kinderen kregen allemaal bezoek, maar zij niet.

Zuster Ans merkte het wel, dat Vikkie vaak stil in een hoekje zat te kijken als de andere kinderen bezoek hadden en ze peinsde er over, of daar nu niets aan te doen zou zijn.

Klaartjes moeder zou weer gauw op bezoek komen en die zou Vikkie allerlei over huis vertellen, maar dat was niet genoeg, vond ze.

Wacht, ze wist wat. Misschien zou juffrouw Beuker zo vriendelijk willen zijn Vikkie mee te nemen als ze met haar dochttertje ging wandelen. Dan had Vikkie toch iets. Ze zou er maar eens met de directrice over gaan praten en meteen stapte ze de zaal af en naar de kamer van de directrice toe.

Toen Klaartjes moeder een paar dagen later kwam, stond Vikkie op een eindje afstand ongeduldig te wachten tot haar beurt zou komen, en het duurde niet lang of juffrouw Beuker zei:

„En Vikkie, nou ben jij natuurlijk erg nieuwsgierig hoe het met moeder en de broertjes gaat, hè?

’t Gaat goed met allemaal. Ik moest je hartelijk groeten en dezen zak met toffees heeft moeder voor jou meegegeven.”

Vikkies ogen begonnen te glimmen. Een zak met toffees voor haar. . . . voor haar alléén! Wat heerlijk!

Ze nam den zak van Klaartjes moeder aan, bedankte en ging er toen mee in een hoekje zitten, om te tellen hoeveel toffees er wel in den zak zaten en stak toen meteen maar een toffee in haar mond ook.

De andere kinderen waren om haar heen komen staan, maar diè kregen niets.

„Zeg Vikkie,” zei juffrouw Beuker een ogenblik later, „heb je zin om straks met Klaartje en mij te gaan wandelen? Ik heb de directrice beloofd, dat je steeds met ons beidjes mocht wandelen, omdat je zelf nooit bezoek krijgt. Dan moet je maar denken, dat ik je moeder voor een tijdje ben. Wil je dat wel?”

„Ja, juffrouw,” zei Vikkie, „nou....!”

„Dat is dan afgesproken,” zei juffrouw Beuker. „Laten we dan meteen maar gaan ook.”

't Werd een heerlijke morgen voor Vikkie. Telkens weer had ze aan Klaartjes moeder wat over huis te vragen en het was juffrouw Beuker nooit te veel om antwoord te geven.

't Was verrukkelijk zo met z'n drietjes te wandelen en dan niet te vergeten die grote zak met toffees! Wel dertig zaten er in!

's Avonds snoepte ze er met Klaartje van en 's morgens wipte ze uit bed en nam den zak stiekum uit de kast. Dat werd me een gesnoep!

Klaartje kreeg er natuurlijk ook wat van, maar de meeste toffees verdwenen toch in Vikkies mond.

Telkens als zuster Ans het niet zag, liep ze naar haar kastje en nam er eentje. Ze waren ook zó lekker!

Eigenlijk moest ze de toffees bewaren voor na de levertraan 's avonds, dat deden de andere kinderen ook, maar nee.... ze waren tè lekker....!

Zuster Ans merkte het pas toen de zak bijna leeg was en er nog maar twee toffees inzaten.

Vikkie zal toch niet alle toffees alleen hebben opgegeten, dacht ze, maar dat zou toch wel niet.

Maar toen het tijd van eten werd, had Vikkie helemaal geen trak!

Toen merkte zuster Ans, dat ze goed geraden had.

Toch schepte ze Vikkie wat eten op haar bordje.

Toen alle kinderen begonnen te eten, probeerde Vikkie

het ook, maar opeens werd ze erg bleek en oh.... wat werd ze tóén naar.....

5. HET FEEST, DAT KOMT

Vikkie begreep niet, hoe ze zo'n spektakel had kunnen maken voordat ze haar eerste zeebad kreeg. Ze vond het nu zó fijn! Elken dag genoot ze er van.... En 't was zo leuk om eens een poosje helemaal alleen met zuster Ans te zijn. Ze praatten dan gezellig samen over alles en nog wat. Maar vanmorgen zag ze er wel een beetje tegenop alleen met zuster in de badkamer te zijn. Zuster Ans had gisteren, toen ze zo akelig was en in bed lag, gezegd:

„Ja, dat komt er van, als je zo'n „schrok in mijn pannetje” bent.”

Vikkie begreep niet wat zuster bedoelde met „schrok in mijn pannetje”, of.... zou zuster soms gemerkt hebben, dat ze bijna alle toffees alleen had opgegeten?

En ja hoor, toen Vikkie in het bad zat, zei zuster opeens: „Wat valt me dat van jou tegen, Vikkie, dat jij van al die toffees niets aan de andere kinderen hebt meegegeven, misschien alleen aan Klaartje een paar. Nee, dat is niet aardig van je.”

Vikkie kreeg een kleur als vuur en durfde niet opkijken. „En dat jij,” vervolgde zuster Ans, „die zó vaak wat van de andere kinderen krijgt, 's avonds na de levertraan bijvoorbeeld.”

Vikkie zei niets.

„Vind je het zelf ook niet een beetje erg, Vikkie?”

„J..a.. zuster,” zei Vikkie en begon ineens te huilen.

„Ik zal.... het.... heus.... nooit weer doen....”

„Dat is goed,” zei zuster Ans. „En nu maar niet huilen. Ik heb water genoeg in mijn bad, hoor. 'k Heb jouw tranen er niet bij nodig. Kijk me eens aan.”

Vikkie keek met betraande ogen omhoog.

„Als je nu weer eens wat van moeder krijgt, geef het dan maar meteen aan mij, dan zullen we het allemaal samen na de levertraan opeten, hè?”

„Ja zuster,” zei Vikkie.

„Goed, dan praten we er niet meer over,” zei zuster Ans, en ze begon een verhaaltje te vertellen waar Vikkie erg om lachen moest.

Vikkie was nu al bijna zes weken in Zonnehoek en ze was zo'n dikkert geworden, dat iedereen er plezier in had.

Dokter had haar weer bij zich laten komen en had haar gewogen.

Tien pond was Vikkie aangekomen.

Dokter had er schik in. Hij vond haar armpje veel beter en zei, dat ze nog maar een week of zes in Zonnehoek blijven moest.

Vikkie wist niet of ze dat prettig vond. Ze vond het fijn in Zonnehoek, dat wel, maar o, als moeder nu maar eens kwam.... Ze verlangde er zó naar. Soms kon ze het haast niet meer uithouden.

Zou moeder haar nu heel niet missen?

Ze had moeder al eens een kaart geschreven met hulp van zuster Ans, maar moeder kon niet goed schrijven, dus kreeg ze niets terug....

Klaártje was dolblij, toen ze hoorde, dat Vikkie nog blijven moest. Zij, Klaartje, zou over vier weken weggaan.

„Zeg Vikkie,” zei ze, „nu ben je ook met het Kerstfeest hier, fijn, hè? Zuster Ans zegt, dat het zó prettig is.”

Ja, dat was wel leuk met Kerstfeest in Zonnehoek te zijn en de gedachte daaraan maakte dat Vikkie een ogenblik haar verdriet vergat.

„Zouden we een kerstboom krijgen, Klaartje?” vroeg ze.

„k Weet niet,” zei Klaartje, „kom mee, dan gaan we het aan zuster Ans vragen.

Zuster, zuster, krijgen we een kerstboom?”

„Met het kerstfeest bedoel je? Ja, ik zal jullie alles ver-

tellen," zei zuster Ans. „Nee hoor, wacht maar af.
't Wordt mooi, geloof dat maar!"

Ze begonnen werkelijk al kerstversjes te leren.
's Middags verzamelde zuster alle kinderen om zich heen
en dan moesten ze nazeggen:

Geen wiegjen als rustplaats, maar een krib was 't weleer
Waar 't Kindeke Jezus lei zijn hoofdje ter neer;
De sterren, zij keken van den hemel zo mooi
Naar het Kindeke Jezus, hoe Hij sliep in het hooi.

Door 't loeien der koetjes was het Kindjen ontwaakt,
Maar daardoor werd 't Kind niet aan het schreien
gemaakt.

Heer Jezus, nu ziet Gij uit den Hemel ter neer,
Ik dank U, dat Ge eens ook een kindje waart, Heer.

O, zegen de kind'ren veraf en dichtbij,
Gij houdt van hen allen evenveel als van mij.
Gij wilt, dat wij, kind'ren, al zijn wij nog klein,
Bij U in den hemel ook eens zullen zijn.

Zuster Ans hield veel van dit heel oude liedje en de kin-
deren zongen het graag.

Vikkie begreep nu wel, wat die versjes betekenden. Zus-
ter had over den Heere Jezus verteld, die haar liefhad
en voor haar zorgen wilde, ook als ze weer thuis was.
Ze onthield alles, wat ze hoorde, erg goed, om het later
weer aan moeder te kunnen vertellen.

6. VIKKIE LOOPT WEG....

Maar moeder kwam niet....
Vikkie werd aldoor stiller en had geen zin meer
om de leuke spelletjes mee te doen, waarin ze eerst zo-
veel plezier had gehad. Als Klaartje haar iets vroeg, gaf
ze vaak geen antwoord, zodat Klaartje ongeduldig werd

en zei: „Hè bah, wat doe je toch sui!”

Dan schrok Vikkie op en probeerde weer gewoon mee te doen, maar haar gedachten waren bij moeder.

Als zuster Ans vroeg: „Scheelt er wat aan, kindje?” schudde ze van nee, maar zuster Ans begreep wel wat er aan haperde.

Op een keer, toen de andere kinderen weer bezoek hadden en Vikkie stilletjes zat te kijken, dacht ze opeens: Ik wil naar huis; ik wil naar moeder toe. Ze schrok er zelf van. Hoe kon dat nou, weglopen van Zonnehoek? Maar toen ze het eenmaal gedacht had, liet het haar niet meer los en ze dacht er over na hoe ze weg zou kunnen lopen, zonder dat iemand er iets van merkte.

Opeens wist ze wat!

Ze mochten om beurten 's avonds na het broodeten wat bordjes en een broodschaal naar de keuken brengen en morgenavond was het haar beurt.

Ze zou gauw haar boel wegzetten, haar mantel van den kapstok, die vlak bij de keuken was, pakken en de keukendeur uitglippen, dan was ze buiten. Ze wist den weg naar het station best, o heden ja, ze waren er zó vaak langs gewandeld.

Ze was het verdere van den dag erg onrustig en druk, zodat zuster Ans haar verwonderd aankeek.

's Avonds was ze het eerst uitgekleed en toen allen als gewoonlijk in hun bedje knielden en hun avondgebedje hadden gezongen, zei Vikkie er heel zacht en heel vlug achter:

„Lieve Heer, wil U mij alstublieft helpen om weg te lopen? Amen.”

Toen ging ze vlug liggen en een poosje later was alles stil op de kinderzaal.

Den helen volgenden dag dacht Vikkie steeds: Vanavond ben ik weer bij moeder, maar toch voelde ze zich niet op haar gemak en toen het avondbrood eindelijk op was en zuster Ans haar de bordjes gaf om naar de keuken te brengen, klopte haar hartje zó, dat ze de bordjes extra

stevig vastpakte om ze toch maar niet te laten vallen. Voorzichtig liep ze de trap af en toen ze bij de keuken kwam keek ze gauw om een hoekje. Nee, er was niemand....

Ze zette haar bordjes neer, pakte haar mantel en muts van den kapstok en liep naar de deur. Gelukkig, de deur was niet op slot. Ze sjoerde haar mantel aan en een ogenblik later trok ze de deur van Zonnehoeck achter zich dicht....

Daar stond ze nu. 't Was alles toch wel raar en het was zo donker en koud! Vlak bij haar hoorde ze de zee ruisen. Een eind moest ze daarlangs lopen en dan de tweede zijstraat in. Ze wist het best, hoor!

Hu! wat was het koud! Ze trok haar manteltje wat dichtter om zich heen en stapte vlug door, soms liep ze zelfs op een holletje. Zo schoot ze een heel eind op.

Opeens bleef ze vol schrik staan.

Ze had geen geld....

Om met den trein mee te gaan had ze geld nodig en.... dat had ze niet....!

Daar had ze nu heel niet aan gedacht. Wat moest ze nu doen? Werktuiglijk liep ze een straat in.

O, nu zou ze vanavond tòch niet bij moeder komen. Zachtjes begon ze te huilen. En, o.... ze moest natuurlijk terug naar Zonnehoeck. Wat zouden ze daar allemaal boos op haar zijn. Ze dorst er niet weer naar toe!

Zo liep ze de ene straat in, de andere uit en werd zo koud! Haar handjes zagen blauw en haar benen werden zo moe! De andere kinderen lagen nu al in hun bedjes en zij....

Waar was ze eigenlijk? Ze keek eens om zich heen. In deze straat was ze nog nooit geweest. Hoe moest ze eigenlijk lopen om weer bij Zonnehoeck te komen? Ze wist het niet meer....

Wat moest ze toch doen?

Opeens dacht ze: Bidden! Maar.... zuster Ans had gezegd, dat je den Heere Jezus erg veel verdriet deed als

je ondeugend was, en de Heer zou het vast ondeugend vinden, wat ze gedaan had. Zou de Heer het haar willen vergeven als ze het vroeg en zou Hij haar nog willen helpen om den weg terug te vinden? Zuster Ans zei, dat je alles aan Hem mocht vragen.

Ze ging dicht tegen de huizen aan staan, sloot haar ogen en vouwde haar handjes:

„Lieve Heer,” zei ze hardop, „wil U mij alstublieft vergeven, dat ik weggelopen ben en wil U mij weer in Zonnehoek brengen? Amen.”

't Was of ze nu ineens niet meer zó bang was. Ze liep nog een straat in en nog een en bleef toen staan, want ze wist helemaal niet meer waar ze was. Daar zag ze opeens een man aankomen. Hij had den kraag van zijn jas hoog opgezet. Vikkie liep op hem toe:

„Meneer...!”

„Ja, wat is er kleine meid... Wel heb ik van mijn le-

ven, als dat Vikkie niet is," zei de man opeens. „Kind, hoe kom jij zo laat op straat?"

„Ik... ben...," begon Vikkie en met horten en stoten vertelde ze de hele geschiedenis.

Piet, de huisknecht van Zonnehoek, want die was het, liet haar rustig uitvertellen en zei toen:

„Je bent dus eigenlijk erg ondeugend geweest, hè? Wat zullen ze in Zonnehoek wel zeggen?"

Vikkie begon weer te huilen.

„Huil nu maar niet meer," zei Piet. „Kijk, hier zijn mijn handschoenen. Stop daar je koude handjes maar in," en hij gaf Vikkie twee grote handschoenen, waarin haar kleine handen helemaal verdwenen, maar lekker warm waren ze wel.

„Geef me nu maar een hand," zei Piet, „dan zal ik je wel even brengen," en zo liep Vikkie aan de hand van Piet den huisknecht naar Zonnehoek terug....

Zuster Ans had niet dadelijk gemerkt, dat Vikkie er niet was, maar toen de kinderen zich gingen uitkleden, kwam de directrice de zaal op met een briefkaart in de hand en vroeg:

„Waar is Victoire, zuster Ans, ik heb een heel prettige boodschap voor haar."

„Vikkie...," zei zuster Ans en keek de zaal rond, waar was Vikkie? Had ze zich soms verstopt?

Maar Vikkie had zich niet verstopt en was nergens te vinden.

Zuster Ans schrok vreselijk! Waar was het kind? Ze zocht overal, in de gang, op de zaal voor de grotere meisjes, beneden, maar nergens was ze te zien. De directrice liep achter haar aan.

Opeens miste zuster Ans Vikkie's mantel.

„Directrice...," zei ze, „Vikkie's mantel is weg. Ze zal toch niet weggelopen zijn?"

In een ogenblik was alles in rep en roer. Vikkie was weg!

De directrice stuurde iemand naar de kinderzaal om toe-

zicht te houden en zuster Ans schoot vlug haar mantel aan om Vikkie te gaan zoeken.

Maar net toen ze de deur open deed, botste ze tegen Piet den huisknecht aan, die met Vikkie aan de hand de stoep op kwam.

„Hier breng ik de vluchteling terug,” zei Piet en duwde Vikkie naar voren.

Zuster Ans slaakte een zucht van verlichting. Gelukkig, ze was er weer! De directrice zei zacht iets tegen zuster Ans en deze nam toen Vikkie bij de hand en bracht haar zonder een woord te spreken naar de slaapzaal. Vlug kleedde ze haar uit en Vikkie, die moe was van haar avontuurlijken tocht, lag niet lang in bed of ze sliep als een roos.

7. MOEDER KOMT TOCH

Maar zó gemakkelijk liep het toch niet voor Vikkie af. Den volgenden morgen moest ze bij de directrice komen.

Vikkie beefde van angst, toen ze de kamer binnenstapte. „Zo Victoire,” zei de directrice streng, „wat waren dat voor manieren om weg te lopen? Vind je het hier zo naar?”

„Nee....” snikte Vikkie, die alweer was gaan huilen, „ik.... verlangde zo.... naar moeder....” en ze zag er zó verdrietig uit, dat de directrice medelijden met haar kreeg.

„Het was erg ondeugend van je om weg te lopen,” zei ze, „en je mag voor je straf den helen dag niet uit en eigenlijk.... moest ik je niet eens vertellen, dat moeder van plan is Donderdag bij je te komen.”

„Komt móéder?” riep Vikkie, „o, wat heerlijk!” en ze lachte door haar tranen heen.

„Ja, je verdient het eigenlijk niet,” zei de directrice. „Ik moest maar aan je moeder schrijven, dat ze niet komen moet, omdat je zo ondeugend bent geweest.”

„O, nee, nee!” riep Vikkie. „Ik zal het nooit weer doen, heus niet!” en ze keek smekend de directrice aan.

Deze zat een poosje na te denken en zei toen:

„Nou.... dan zal ik het voor dezen keer nog door de vingers zien en er niet meer over praten. Ga nu maar weer gauw terug naar de zaal, dag Victoire.”

„Dag, juffrouw.... directrice, bedoel ik,” zei Vikkie.

Toen ze weer buiten de kamer stond, holde ze zo hard ze kon naar de kinderzaal.

„Zuster! Zuster!” riep ze, „mijn moeder komt Donderdag.”

„Kind nog toe, wat heerlijk voor je,” zei zuster Ans en knikte Vikkie eens vriendelijk toe.

't Was natuurlijk helemaal niet prettig, dat ze achter moest blijven toen de andere kinderen uit gingen, en dat nog wel met Liesje, die ziek in bed lag en die ze altijd zó saai en vervelend had gevonden. Maar het zou toch nog veel erger zijn geweest als ze niet geweten had, dat moeder Donderdag kwam.

O, wat was dat toch heerlijk!

In den loop van den dag had zuster Ans nog gelegenheid wat met Vikkie te praten.

„Vertel me nu eens alles,” zei ze. „Hoe kòn je nou denken, dat je zo maar naar huis kon gaan. Je had toch heel geen geld voor den trein, kindje?”

Toen vertelde Vikkie, dat ze zo erg naar moeder had verlangd en heel niet aan geld gedacht had.

Zuster Ans hoorde alles, ook dat Vikkie den avond van te voren gevraagd had of de Heere Jezus haar helpen wilde om weg te lopen, en dat ze toen later, toen ze den weg niet meer wist, gevraagd had of de Heere haar vergeven wilde en haar weer in Zonnehoek terug wilde brengen, en dat ze toen even later, Piet, den huisknecht, was tegengekomen.

Zuster Ans luisterde aandachtig.

„Ja,” zei ze, „de Heer zorgt voor ons, Vikkie. Maar dat je gevraagd hebt of de Heer je wilde helpen om weg

te lopen, dat was niet goed. De Heere Jezus helpt ons nooit om stoute dingen te doen, dat moet je goed onthouden, kindje." Ja, knikte Vikkie ernstig. Ze begreep nu wel, dat dat niet goed was geweest.

Het wachten tot Donderdag viel Vikkie lang. Klaartje en zij rekenden precies uit, hoeveel uren het nog duurde eer moeder kwam, maar 't waren er zóveel!

„Veel eten, veel slapen en veel

spelen," zei zuster Ans, „dan gaat de tijd vlug om."

Och, dat deed Vikkie wel, maar 't duurde tòch erg lang. Eindelijk was het Donderdagmiddag.

Vikkie zat aldoor naar de deur te kijken. Opeens.... daar kwam moeder binnen! Vikkie vloog op haar toe: „Moeder! Moeder!"

Juffrouw Martin keek verbaasd haar dochttertje aan: „Kindje, wat ben je groot en dik geworden," zei ze en ging een eindje achteruit om Vikkie goed te kunnen bekijken. „'s Jonge nog an toe, wat ben jij een flinke meid geworden! Kijk, dit heb ik voor je meegebracht" en ze haalde een zakje met zuurtjes te voorschijn.

Maar Vikkie lette haast niet op de zuurtjes, die zou ze straks wel aan zuster Ans geven. Moeder, dáár moest ze naar kijken....

Wat had ze moeder in lang niet gezien, 't Leek wel een jaar geleden!

Een poosje later liepen ze met z'n tweeën de trap af naar het strand. Juffrouw Martin genoot. Wat was het hier heerlijk! Geen wonder dat het kind zo flink was geworden.

Vikkie babbelde over alles en nog wat. Ze had zo verschrikkelijk veel te vertellen en te vragen.

~~Ze~~ moest weten hoe het met de broertjes Piet en Wim ging en of de klanten nogal op tijd betaalden en ook.... ja, had moeder geld gehad om zo maar naar Zonnehoek te komen?

Moeder vertelde toen, dat juffrouw Poorten eens naar Vikkie was komen vragen en dat ze toen geld had gegeven om Vikkie eens op te zoeken.

't Was zulk mooi weer dien dag, zo lekker zacht, dat Vikkie en haar moeder werkelijk eventjes in de zon konden zitten. Wat zaten ze daar heerlijk!

En Vikkie babbelde maar!

Ze vertelde van zuster Ans, van Klaartje, van het bidden vóór en na het eten en ook.... van de zeebaden.

„'t Is me toch wat, meid, om dáár zo'n kabaal om te maken,” zei moeder hoofdschuddend. En toen.... ja toen moest Vikkie ook wel vertellen, dat ze weggelopen was.

Daar keek moeder vreemd van op.

„Hoe kon je dat nou doen,” zei ze. „Je vindt het hier toch zo prettig.”

„Ja, moeder, maar ik verlangde zo heel erg naar u,” zei Vikkie zachtjes.

„Och, ja, ik ben ook wel erg lang weggebleven,” zei moeder, „maar 't was tòch niet goed, kindje.”

Hè, ze zou hier wel aldoor willen blijven. 't Was zo stil. Een enkel schelpenkarretje reed langs het strand.

Maar de tijd ging voorbij en zo zachtjes aan moest moeder weer naar huis. Ze stonden op en wandelden langzaam naar Zonnehoek terug. Och, en als je eenmaal op den terugweg was, was je er zó.

Vikkie werd er stil van. Zo meteen was moeder weer weg. „Ja, aan alles komt een eind,” zei moeder, „en Vikkie, nu kom je al gauw weer thuis en ik zal blij zijn als je er weer bent, hoor!”

„Echt, moeder, ècht?” vroeg Vikkie.

„Natuurlijk kind, het zal gezellig zijn als je er weer bent. Ik heb mijn kleine babbelaarstertje al lang genoeg gemist.”

8. KERSTFEEST IN ZONNEHOEK

En nu was het morgen al Kerstfeest en was het werkelijk al weer veertien dagen geleden, dat moeder geweest was.

Het was haast niet te begrijpen, dacht Vikkie, terwijl ze met Klaartje naar het versieren van de gang stond te kijken.

Het trappenhuis en de hal werden met dennetakken mooi gemaakt. O, wat rook dat lekker!

Wat zou het fijn zijn om tussen al dat groen door te lopen als je de trap op- en afgang.

Vikkie zuchtte. 't Was alles ook zo heerlijk! Nu eerst het Kerstfeest, en dan nog maar twee weken dan ging ze naar huis, naar moeder, die het zo prettig vond haar weer thuis te hebben.

„Kom kinders, helpen jullie ook eens een handje,” zei zuster Ans opeens en duwde elk een groten tak in de hand. „Kleine takjes van maken, kijk zo...” en zuster Ans deed het hun voor.

Fijn vonden de kinderen het, mee te mogen helpen en goéd dat ze het deden! Zuster was er best over tevreden. Alles was even geheimzinnig in Zonnehoek de laatste dagen; zalen waar ze anders door mochten lopen, waren nu afgesloten. Wat waren ze nieuwsgierig!

Toen de kinderen den volgenden morgen wakker werden, zag de kinderzaal er heel anders uit dan den avond te voren.

De lampen waren snoezig versierd, maar brandden niet en op de nachttafeltjes tussen de bedden stonden te midden van dennegroen, brandende kaarsjes. Bij dat licht mochten ze zich aankleden! Fijn was dat!

„Zuster, wanneer hebt u dat gedaan?” vroegen de kinderen. „We hebben er niets van gemerkt.”

„Gisteravond natuurlijk. Als jullie slapen kan ik wel een kanon bij jullie afschieten, dan slapen jullie nóg door,” zei zuster Ans lachend. „Kleden jullie je nu maar vlug aan, dan gaan we naar beneden.”

Een poosje later bracht zuster Ans haar groepje naar de grote zaal, die uitzicht had op de zee. Maar nu, in den vroegen morgen, zag je daar natuurlijk niets van. De gordijnen waren gesloten en de kinderen bleven vol verbazing staan. De zaal, anders ongezellig en kaal, was een sprookje gelijk.

In het midden stond de tafel, gedekt met een tafellaken, waarop groene dennetakken en rode kerstklokken stonden afgebeeld.

Op ieders bord lag een servetje, ook met een rode kerstklok er op en een brandend kaarsje stond naast elk bord. Ook hier brandden de lampen, die mooi genoeg gemaakt waren, niet, maar van den zolder af hingen grote kransen van dennegroen, waarin grote witte kaarsen brandden. 't Was zó mooi! De kinderen werden er stil van.

„Hier is jullie plaats,” zei zuster Ans en wees de kinderen een kleine tafel aan, die iets apart stond, en er net eender uitzag als de grote. Alleen stond bij ieders bord geen kandelaar, maar een mooi opgepoetst ster-appeltje met een brandend kaarsje er in en een lekker krentenbroodje lag klaar om opgegeten te worden.

Toen de kinderen op hun plaats zaten, merkten ze pas goed, dat ook de wanden versierd waren en dat bij hun bord een mooie kaart lag met hun naam er op. In een hoek van de kaart stond:

„Zonnehoek, Kerstfeest, 19....”

Onderwijl waren de anderen ook binnengekomen, de grote mensen, patiënten, zusters en dienstmeisjes. Zelfs de badman en de huisknecht zaten op z'n Zondags aangekleed aan tafel en toen allen zaten, kwam de directrice en nam haar plaats tussen de zusters in.

O, wat vond Vikkie alles prachtig! De zaal zag er in het kaarsenlicht dan ook zó mooi uit!

't Werd een gezellige maaltijd.

De beide Kerstdagen zouden ze hier samen eten, vertelde zuster Ans, die plezier in haar stelletje had.

De kinderen hadden zóveel te bekijken, dat het eten bijna vergeten werd. Alleen het lekkere krentenbroodje, dat hadden ze allemaal al op!

Nog lang zou Vikkie denken aan het heerlijke Kerstfeest, dat ze in Zonnehoek had meegemaakt. Aan den kerstboom, die bijna tot den zolder reikte, met al zijn schitterende lichtjes en aan het lekkers, dat ze allemaal kregen.

Maar het allermooiste vond Vikkie toch nog het kerstverhaal.

Mijnheer Schreuder, een kennis van de directrice, vertelde dat de Heere Jezus de Zoon van God was, en zóveel van de mensen hield, dat Hij zijn mooien hemel verlaten had en als een klein kindje op aarde was gekomen. O, wat vertelde die mijnheer Schreuder mooi!

Vroeger, voordat Vikkie in Zonnehoek kwam, had ze nog nooit van den Heere Jezus gehoord. Ja, ze had in de straat waar ze woonde, wel eens dien naam horen noemen, maar dat was haast altijd als de mensen kwaad waren of ruzie hadden. Ze geloofde niet, dat die mensen wisten wat de Heere Jezus voor hen gedaan had, anders hadden ze nooit dien naam zó oneerbiedig kunnen uitschreeuwen. Als ze weer thuis was, zou zij hun eens vertellen, dat de Heere Jezus hen liefhad, en dat Hij voor hen op aarde was gekomen en voor hun zonden aan het kruis gestorven was en dat diezelfde Jezus hen gelukkig wilde maken als ze maar in Hem wilden geloven.

Als de mensen dat allemaal wisten, zouden ze Hem toch wel liefhebben, dacht Vikkie.

9. BESLUIT

Een paar weken later zat Vikkie weer met juffrouw Poorten in den trein, op weg naar huis. Het afscheid van Zonnehoek was haar niet zo erg moeilijk gevallen.

Dat ze zuster Ans niet meer zien zou, dat was wel naar, maar ze had zó naar huis verlangd de laatste weken, dat zelfs dat afscheid meegevallen was. 't Was ook zo stil geweest zonder Klaartje. Ze speelde natuurlijk ook wel leuk met de andere kinderen, maar Klaartje. . . .

Het heerlijke was, dat ze nu een echt vriendinnetje had. Juffrouw Beuker had bij het naar huis gaan gezegd, dat Vikkie maar vaak bij Klaartje moest komen spelen, als ze weer thuis was.

De reis duurde lang, vond Vikkie, maar eindelijk stoomde de trein toch het station binnen en een ogenblik later baanden ze zich een weg door de drukke straten.

Dicht bij Vikkie's huis nam juffrouw Poorten afscheid en Vikkie holde zo hard ze kon het straatje in.

Daar had je het huis al.

„Was-, glans- en strijk-inrichting”, stond er op het raam. Ja, alles zag er nog precies hetzelfde uit.

Moeder stond net aan de deur om naar haar uit te kijken. Ze was blij, toen ze Vikkie zag en verwelkomde haar hartelijk.

Ze was eigenlijk bezig met strijken, maar ze had al wel twintigmaal haar strijkijzer neergezet en om een hoekje gekeken of Vikkie er nog niet aankwam.

Gelukkig, ze was er!

Maar nu moest ze toch weer vlug aan het strijken. 't Was Vrijdag vandaag en dan moest er zóveel goed klaar zijn!

Er hing een lucht van pas gestreken goed in het kamertje. 't Was alles zo goed en vertrouwd, vond Vikkie.

Ze deed haar mantel en muts af en ging op haar oude plaatsje bij de strijkplank zitten.

O, wat had ze moeder nog een boel te vertellen!

Ze had een heerlijken tijd gehad in Zonnehoek, een tijd om nooit te vergeten, maar weer thuis te zijn bij moeder en de broertjes was toch nog veel, véél prettiger!